

Ειρήνεια

ΣΥΓΧΡΟΝΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ
Κ. Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἀνέκδοτο γραμμένο γιὰ τὸ «Μπουκέτο»)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προ-
γουμένου)

Ἡ Εὐτυχία δὲν ἦταν
πειὰ τὸ «κοριτσόπου-
λο» — κι' ἄς ἔλεγε ὁ
Ὁρέστης — πού, φτω-

χοντυμένο, πήγαινε στὸ γραφεῖο γιὰ νὰ φορέσῃ μιὰ πωδιά καὶ νὰ καθήσῃ μπροστὰ στὴ γραφομηχανή. Ἦταν μιὰ νέα γυναίκα, πού ἡ κομπῆς, ἡ σχεδὸν πλούσιες φορεσιές της ἔκαναν τὴ δροσερὴ ὡμορφιά της νὰ φαντάζῃ πῶς πολύ. Ὅλοι τὴν πρόσεχαν στὰ κέντρα, ὅλοι τὴν κύτταζαν, ὅλοι ἤθελαν νὰ τὴ γνωρίσουν, νὰ τὴν πλησιάσουν, ἂν ὄχι μὲ τὴν ἐλπίδα ἐκείνη πού ἐμπνέουν ἡ παντρεμένες — ἡ καὶ μὲν ἡ Εὐτυχία ἦταν πάντα τόσο σεμνὴ καὶ φαινόταν τόσο ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄντρα της — ἀλλὰ τοῦλάχιστον γιὰ τὴν εὐχαρίστησι τῶν ματιῶν. Ἀνθρώποι τοῦ κόσμου, γλεντζέδες, φίλοι ἢ μόλις γνωστοί, πού ἄλλοτε μετὰ θίας χαιρετοῦσαν τὸ γυιὸ τοῦ Παπαζώ — ἕναν ἀπλό ἐμποροῦπάλληλο — τώρα ἦταν διαχυτικοί, τοῦ ἔκαναν ἕνα σωρὸ κομπλιμέντα, τοῦ ἔδειχναν τὸ πῶς μεγάλο φιλικὸ ἐνδιαφέρον, τὸν φώναζαν στὴν παρέα τους, τὸν σύσταιναν στὶς κυρίες, τὸν ἀνάγκασαν νὰ καθήσῃ μαζὺ τους. Κι' αὐτὰ ὅλα γιὰ τὴν Εὐτυχία. Ὁ Ὁρέστης δὲν τὸ καταλάβαινε. Ἐνόμιζε πῶς, σὰν παντρεμένος, εἶχε ἀνεβῇ κοινωνικῶς, πῶς λογαριαζόταν περισσότερο, ἢ πῶς ἐνέπνεε περισσότερη ἐμπιστοσύνη γιὰ νὰ τὸν συσταίῃ ὁ ἄλλος στὴ γυναίκα του, στὴν ἀδερφή του, στὴν ἐξαδέλφη του. Ἐπειτα, ἀπὸ κάποια ματαιοδοξία, ἤθελε νὰ δείχνῃ στὴν Εὐτυχία πῶς εἶχε γνωριμίες στὸν «καλὸ κόσμος». Καὶ πρόθυμα δεχόταν τίς προσκλήσεις, καὶ καθόταν μὲ τοὺς νέους ἢ τοὺς ἡλικιωμένους ἐκείνους πού ἄλλο δὲν ἤθελαν παρὰ νὰ κάνουν κόρτε τῆς γυναίκας του.

Στὴν ἀρχή, ἡ Εὐτυχία ἦταν ἕνα κουτάβι. Οὔτε πρόσεχε, οὔτε καταλάβαινε, οὔτε... παρεξηγοῦσε. Ἀλλὰ ὁ κόσμος αὐτός, μὲ τὸν τρόπο του, κάνει τίς γυναῖκες νὰ ξυπνοῦν. Ἐτοί ξύπνησε καὶ ἡ Εὐτυχία. Ἐβλεπε τὴν ἐντύπωσι πού ἔκανε, κι' αὐτὸ τῆς ἄρεσε... γιὰ τὸν Ὁρέστη. Δὲν ἦταν πειὰ τόσο συμμαζεμένη. Μιλοῦσε, γελοῦσε, ἔλεγε κι' αὐτὴ ἀστεία, χόρευε μὲ γνωστούς κι' ἀγνώστους καὶ κάποτε, ὅταν τὴν ξεμονάχιζε κανένας, εὐχαρίστως κουβέντιαζε μαζὺ του χωρὶς ν' ἀκούῃ ὁ ἄντρας της. Αὐτὸ μάλιστα ἔδωσε ἀφορμὴ στὴν πρώτη γκρίνια. Ἐνα βράδυ ὁ Ὁρέστης τὴ ρώτησε:

- Τί σοῦλεγε τόσες ὥρες ἐκείνος ὁ Παντελῆς;
- «Τόσες ὥρες»! ἔκαμε ἡ Εὐτυχία. Οὔτε πέντε λεπτά δὲν μιλήσαμε.
- Καλὰ. Τί σοῦλεγε;
- Γιὰ τὴν καινούργια ταινία τοῦ «Ἀττικοῦ». Μοῦ διηγήθηκε τὴν ὑπόθεσι.
- Τίποτε ἄλλο;
- «ὦ! μὰ τί ἄλλο ἤθελες;
- Ξέρω κι' ἐγώ; Αὐτὸς ἔχει φήμη κατακτητοῦ...
- Καὶ φαντάστηκες πῶς θὰ μούλεγε τίποτα, χωρὶς νὰ τὸν θάλα ἀμέσως στὴν θέσι του;
- Δὲν ξέρω. Ἡ γυναίκα εἶνε πάντα γυναίκα. Εἶμαι βέβαιος πῶς, ἂν σοῦ ἔκανε κόρτε, δὲν θὰ μοῦ τῶλεγες.
- Ὁρέστη!... Τόση ἐμπιστοσύνη μοῦ ἔχεις, λοιπόν;
- Σοῦ ἔχω ὅση μπορῶ. Ἀλλὰ πρόσεχε. Αὐτοὶ εἶνε τεχνίτες... παρασύρουν, παγιδεύουν...
- Μοῦ κακοφαίνεται πολὺ νὰ νομίζης πῶς εἶμαι ἱκανὴ νά... παγιδευθῶ.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα τὰ ἴδια. Κι' ἀπὸ τότε, σχεδὸν κάθε βράδυ,

ὁ Ὁρέστης εἶχε νὰ τῆς λήῃ πότε γιὰ τὸν Παντελῆ καὶ πότε γιὰ τὸν Σίμο. Ἐπὶ τέλους, ἕνα βράδυ, ἐκείνη ἔχασε τὴν ὑπομονή καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἀφοῦ εἶσαι τόσο ζηλιάρης, ἄς μὴν πηγαίνουμε στὸν κόσμο. Ἐγὼ θέλω τὴν ἡσυχία μου!

— Ἀ, μὲ συγχωρεῖς! τῆς ἀποκρίθηκε. Δὲν θὰ γίνω ἐγὼ ἀκοινωνήτος γι' ἀγάπη σου. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μὲ τιμοῦν καὶ μοῦ χρειάζονται ἔσθ' ἂν μόνο νᾶσαι προσεχτική.

Καὶ ἡ γκρίνια τῆς ζήλειας ἐξακολούθησε, κι' ὁλοένα μάλιστα μεγαλύτερη. Γιὰ τὸν Ὁρέστη, πού ξανάρχισε νὰ γράφῃ ποιήματα καὶ νὰ δημοσιεύῃ στὰ περιοδικὰ — ὁ γάμος του στὴν ἀρχὴ τὸν εἶχε κάνει νὰ «τεμπελιάσῃ» — συναναστρεφόταν τώρα καὶ διαφόρους νέους λογίους, ποιητές, κριτικούς, ὅχι βέβαια ἀπ' τοὺς φτωχοὺς καὶ κακοντυμένους, πού ποτὲ δὲν θὰ καταδεχόταν νὰ τοῖς κάνῃ παρέα, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς κομψοὺς, τοὺς κςμικούς, πού φοβοῦσαν γιὰ τὰ κέντρα καὶ ζητοῦσαν τίς ἐμπνεύσεις τους στοῦ Γιαννάκη ἢ στοῦ «Ντορέ». Κι' αὐτοὶ ἦταν πού ἔκαναν κόρτε τῆς Εὐτυχίας «χοντρικῶς». Μὲ τὴν ἀψηφισιὰ μάλιστα καὶ τὴν ξετσιπωσιά πού ἔχουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ συναφιοῦ τους, ἔλεγαν μπροστὰ τῆς σκαμπρόζικα, τὴν ἔσπρωχναν νὰ καπνίζῃ, τὴν συμβούλευαν, τάχα στ' ἀστεία, νὰ μὴν ἀκούῃ πολὺ τὸν ἄντρα της, καὶ δογματίζαν πῶς ἡ συζυγικὴ πίστι δὲν εἶνε πειὰ τῆς μόδας.

Τοῦ Ὁρέστη τοῦ φαινόταν πῶς σ' αὐτὰ ἡ γυναίκα του δὲν ἀπαντοῦσε «ὅπως ἔπρεπε» καὶ μὲ τὰ γέλια τῆς ἔδειχνε πῶς τὴν ἀνεχόταν καὶ τὰ παραδεχόταν.

— Μὰ, καὶ μὲν, δικαιολογίαν ἐκείνη, ἀστεία λένε, μπορῶ νὰ μὴ γελάσω; Θέλεις νὰ μὴ πάρουν γιὰ κουτὴ, πῶς δὲν τὴν καταλαβαίνω, ἢ γιὰ σεμνότητη;

Καλὰ ὅλ' αὐτά. Μ' ἀπὸ τί στιγμὴ πού τοῦ φάνηκε πῶς ἡ Εὐτυχία γλυκοκύτταζε κιόλας ἕναν ποετᾶστρο ἢ τὸν ἔκανε πολὺ γοῦστο, ὁ Ὁρέστης θγῆκε ἀπ' τὰ ὄρια του κι' ἄρχισε, ὅχι νὰ τρώγεται ἀπλῶς, παρὰ νὰ τὴν κακομεταχειρίζεται ἀληθινά.

Μὲ τὸ παραμικρὸ τὴν ἀπόπαιρνε νευριασμένος καί, ἐνῶ ἀφορμὴ ἦταν πάντα ἡ ζήλεια, τὴ μάλωνε γιὰ ψύλλου πήδημα κι' ἔφτασε μιὰ μέρα νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ τὴ χτυπήσῃ. Ἡ ἀρχὴ ἔγινε. Κι' ἀπὸ τότε ὁ ζηλιάρης καταχέριζε τὴ γυναίκα του συχνά.

Ἀλλὰ ἡ γυναίκα πού ἀγαπᾷ, τὰ συγχωρεῖ ὅλα. Καὶ ἡ Εὐτυχία ἀγαποῦσε τὸν Ὁρέστη. Ὅχι μόνον δὲν σκέφθηκε νὰ τὸν ἀφήσῃ, παρ' ἀπεναντίας οἱ παροξυσμοὶ αὐτοὶ τῆς ζήλειας τὴν εὐχαριστοῦσαν κατὰ βάθος — κι' ἄς φώναζε, ἄς διαμαρτυρόταν γιὰ τὴν «θανασότητα», ἄς τοῦ κλαιγόταν κι' ἄς τὸν φοβέριζε — γιὰ τὴν εὐχαρίστησιν πῶς τὴν ἀγαπᾷ. Κι' οὔτε στοὺς δικούς του παραπονιόταν, οὔτε στοὺς δικούς της. Τᾶκρυβε ἀπ' ὅλους.

— Καλέ, σὲ χτύπησε χτές ὁ Ὁρέστης; τὴ ρωτοῦσε καμμιὰ φορὰ ἡ πεθερά της.

— Ἀ, μὰ! Σὰς φάνηκε. Λογοφέραμε μόνον.

— Μὰ γιὰ ποιά αἰτία;...

— Ἐ, δὲν τὸν ξέρετε;... Εἶνε λιγάκι ζηλιάρης.

Τίποτ' ἄλλο.

— Ἐ, πῶς τὰ πᾶς μὲ τὸν ἄντρα σου; τὴ ρωτοῦσε κάθε φορὰ πού τὴν ἔβλεπε ἡ χοντρο-Δανάη.

— Λαμπρά! τῆς ἀπαντοῦσε.

— Σ' ἀγαπάει πάντα;

— Πολύ!

— Σὲ ζηλεύει καθόλου;

— Ἐ, λιγάκι... Γίνεται ἀγάπη χωρὶς ζήλεια;

Τίποτε άλλο.

Ἡ ζήλεια ὅμως τοῦ Ὁρέστη μεγάλωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Τοῦ γινόταν πειὰ σωστὸ πάθος. Κι' ἀφοῦ πάλασε κάμποσο, μὲ τὴν ἐλπίδα ἴσως νὰ συνηθίσῃ τὴν κοσμικὴ αὐτὴ ζωὴ, πού ἐνόμιζε πὼς τοῦ ταίριαζε καὶ τοῦ χρησίμευε, ἀποφάσισε ξαφνικὰ νὰ τὴν παρατήσῃ, νὰ τὴ θυσιάσῃ, ὅπως δὴ τὸν εἶχε συμβουλέψῃ ἄλλῃ φορὰ ἡ Εὐτυχία ἡ ἴδια. Ἐπαψε λοιπὸν ἀπότομα νὰ πηγαίνει μαζὺ τῆς στὰ κέντρα, τὴν ἄφηνε στὸ σπίτι, ὅταν ἦταν ἀνάγκη νὰ συναντήσῃ κάποιον τὸ θρόαδου, κι' ὅταν ἔβγαίνουν οἱ δυὸ τους, πηγαινάν σ' ἐρημιές. Καὶ ἐπειδὴ βαρύνονταν μονάχοι συνηθισμένοι ἕως τώρα καὶ οἱ δυὸ μὲ παρέες, ἀρχίζουν γιὰ ποικιλία τὸν καυγὰ καὶ πάντα γύριζαν στὸ σπίτι μωτρωμένοι.

Ἀλλὰ σὰν νὰ μὴν τοῦ ἔφτανε αὐτό, ὁ ζηλιάρης ἐνόμιζε πὼς ἔπρεπε, γιὰ περισσότερη ἡσυχία κι' ἀσφάλεια, νὰ κάμῃ τὴν γυναῖκα του καί... ἄσχημη. Τούλάχιστο, ὅσο μποροῦσε. Τῆς ἀπαγόρευε λοιπὸν νὰ θάζῃ πολὺ κομπὰς ἢ φανταχτερὰ φουέματα, νὰ θάφεται, νὰ κάνῃ μανικὺρ — ὅχι πειὰ κόκκινα χεῖλη καὶ ρόδινα νύχια! νὰ φορῇ στολίδια καὶ πρὸ πάντων νὰ δειχνῇ μπράτσα καὶ λαιμὰ. Ἐφθασε μάλιστα νὰ τῆς κοντύνῃ καὶ τὰ τακούνια. Πᾶνε οἱ ἑξὶ καὶ οἱ ἑπτὰ πόντοι πού συνήθιζε ἡ Εὐτυχία γιὰ νὰ κάνῃ λίγο «ἱσιόδι». Ὁ ἄντρας τῆς δὲν τῆς ἐπέτρεπε τώρα παρά τρεῖς τὸ πολὺ!

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ πείραζε πολὺ τὴ νέα γυναῖκα. Ἐπρεπε ν' ἀγαπᾷ τὸν ἄντρα τῆς ὅσο τὸν ἀγαποῦσε, γιὰ νὰ μὴν κάμῃ ἐπανόστασι. Μὰ τὸ φυσοῦσε καὶ δὲν κρύωνε πού ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ τῆς σὲ τέτοια κατάντια. Νᾶχῃ ὅλα τὰ μέσα καὶ νὰ μὴν μπορῇ νὰ ντύνεται ὅπως θέλει; Νᾶχῃ τόση ὠμορφιά καὶ νὰ μὴν μπορῇ νὰ τὴ δείχνῃ στὸν κόσμον, στὸν ἄντρα τῆς — στὸν ἑαυτὸ τῆς τὸ κάτω-κάτω, ὅταν κυττάζονταν, ἔτοιμη γιὰ ἔξω, στὸν καθρέφτη; Ὁ ζηλιάρης αὐτὸς τὴν εἶχε κάνει σὰν δουλικο, σὰν μαμούρα. Δὲν ἔλειπε παρά νὰ τὴν ἀναγκάζῃ καὶ νὰ μουντζουρώνεται. Αὐτὸ ἦταν ταπείνωσις, ἐξευτελισμὸς, τυραννία.

Τότε, πού λέτε, μπήκε στὴ μέση ἡ Κατίνα. Καὶ μὲ τὸν σκοπὸ τῆς πάντα, πῆρε τὸ μέρος τῆς Εὐτυχίας.

— Ὁρέστη; ! τί εἶν' αὐτά;... Μὰ δὲν ντρέπεσαι νὰ θγάξῃς ἔξω σὲ τέτοια χάλια τῇ γυναῖκα σου; Τί θὰ λέῃ κι' ὁ κόσμος; Ἡ πὼς δὲν ἔχεις νὰ τὴ ντύσῃς, ἢ πὼς παλάθωσες ἀπὸ τὴ ζήλεια! — Σωστό! συμφωνοῦσε καὶ ἡ πεθερά.

Ὁ Ὁρέστης θύμωνε, ἔβριζε, ἐδήλωνε πὼς ἔτσι τὴ θέλει αὐτὸς τὴ γυναῖκα του καὶ δὲν εἶχε νὰ δώσῃ λόγον σὲ κανένα. Κάποτε καὶ συζητοῦσε. Γιατί θάλεγε ὁ κόσμος πὼς δὲν εἶχε νὰ τὴ ντύσῃ; Παληόρρουχα τῆς ἔβαζε ἢ ἀποφύρια; Μήπως καὶ τὸ σεμνὸ ροῦχο δὲν κοστίζει ὅσο καὶ τὸ ξετσιπωτό; Ὅσο γιὰ τὰ κοντὰ τακούνια, μ' αὐτὰ βρῆκε τὴν ἡσυχία του, γιατί κάθε λίγο μὲ τὶς τακουνάρες γύριζε τὸ πόδι τῆς Εὐτυχίας κι' αὐτὸ τὸν νευρίαζε φοβερά.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τὸ ποθοῦμενο: Ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἡ Εὐτυχία εἶδε πὼς εἶχε ὑπερασπιστὲς καὶ συμμάχους — δὲν τὴν ἐνοιαζε γιὰ ποῖο λόγο, οὔτε σκοτίστηκε νὰ τὸν βρῇ — ἀρχισε νὰ ἀντιστέκεται στὸν ἄντρα τῆς καὶ νὰ τὸν παρακοῦσῃ σ' ὅτι ἀφοροῦσε τὸ ντύσιμό τῆς. Προβάριζε ἄξαφνα ἕνα φόρεμα μπροστά του. Ἐκεῖνος κανόνιζε τὸ μάκρος τῶν μανικιῶν, τῆς φούστας, τὸ ἀνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, ὅλα. Μόλις ἔφευγε ὅμως, ἡ Εὐτυχία — σύμφωνη καὶ ἡ πεθερά — ἐπέβαλλαν στὴ ράφτρα τὰ μέτρα πού ἤθελαν αὐτές. Ὁ Ὁρέστης πηγαινέ με τὴν γυναῖκα του στὸν παπουτοῦ καὶ παράγγελλε γι' αὐτὴν ἕνα ζευγάρι γόβες μὲ ὕψος τακουνιῶν τρεῖς πόντους. Σύμφωνοι. Ἀλλὰ τὴν ἄλλῃ μέρα, ἡ Εὐτυχία — σύμφωνη καὶ ἡ πεθερά — μηνύει τοῦ παπουτοῦ νὰ κάμῃ τὰ τακούνια πέντε πόντους.

Γίνονταν σκηνές, ὅταν τὰβλεπε ὁ Ὁρέστης. Ἡ Εὐτυχία τᾶρριχνε στὸν παπουτοῦ ἢ στὴ ράφτρα. Εἶχαν κάνει λάθος. Ἀκούει ποτὲ αὐτοί;... Ἐπειτα ἔβαζε τὴν Παπαζώαινα: «Ἡ μητέρα τᾶθελε ἔτσι». Καὶ στὸ τέλος ὡμολογοῦσε ἀψήφιστα:

— Ναί, ἐγώ!... Ἐγώ, μάλιστα! Εἶνε κανένα κακὸ νὰ ντύνομαι ὅπως ὅλες; Καὶ μπορῶ νὰ παρουσιάζωμαι στὸν κόσμο γελοία, ἐπειδὴ... ζηλεύεις ἐσὺ;

— Βέβαια! φώναζε ὁ Ὁρέστης. Μὴ σὲ ἰδῇ γελοία καὶ γελάσῃ ὁ ἐρωμένος σου!...

— Ξέρεις καλὰ πὼς δὲν ἔχω ἐρωμένο!

— Δὲν ξέρω τίποτα! Ἐσὺ τοῦ θέλεις νὰ ντύνεται ἔτσι, μπορῶ νὰ ὑποπτευθῶ ὅτι, ὅτι!

Τὰ χόντραιναν, ἔπεφτε καὶ ξύλο. Ἡ Εὐτυχία ὅμως ἐξακολουθοῦσε τὴν ἀπεγνωσμένη αὐτὴ προσπάθεια νὰ ντύνεται «σὰν ἄνθρωπος». Ἦταν ἡ μόνη «τυραννία τοῦ ἀνδρός» πού, σὰν γυναῖκα, δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῇ. Πολλὲς φορὲς ὁ Ὁρέστης δὲν ἀκούγε τίποτα καὶ κανένα, ἐπέμενε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴ θέλησί του καὶ δὲν ἡσυχάζε παρ' ἀφοῦ μάκραινεν ἢ φούστα ἢ κοντύνει τὰ τακούνια. Ἀλλες φορὲς ὅμως, ἐπειδὴ ὅλοι ἐπαιρναν τὸ μέρος τῆς Εὐτυχίας, ὑποχωροῦσε.

Ὡστόσο ὁ ἀνύπαρκτος, ὁ ὑποθετικὸς «ἐρωμένος» ξαναγύριζε κάθε τόσο στοὺς καυγάδες, ὡσότου, μὲ τὴ βοήθειαν τῆς Κατίνας, ἔγινε γιὰ τὸν Ὁρέστη καὶ πραγματικὸς.

Ἦταν ὁ Νάσος, ἕνας δεῦτερος ξάδερφος τοῦ ἀνδρός τῆς, γεωπόνος, πού ἔλειπε ὡς τότε στὴ Θεσσαλία καὶ γύρισε κεῖνον τὸν καιρὸ στὴν Ἀθήνα, γιατί ἡ ἐργασία του ἐκεῖ εἶχε τελειώσει καὶ ζητοῦσε ἄλλῃ. Πρῶτῃ φορὰ ἔβλεπε τὴν Εὐτυχία καὶ, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, τοῦ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Μὰ καὶ στὴν Εὐτυχία ἄρεσε ὁ στιβαρὸς καὶ ἡλικιωμένος νέος, καί, ἀφοῦ ἦταν συγγενής, ἐνόμιζε πὼς μποροῦσε νὰ τὸ δείχνῃ χωρὶς παρεξήγησι. Τοῦ μιλοῦσε μ' ἐλευθερία, μὲ οἰκειότητα, ἀκούγε μ' ἐνδιαφέρον τὶς διηγήσεις του γιὰ τὴ ζωὴ του στὸ μεγάλο χτήμα πού διηθούνε, παρακολουθοῦσε τὶς ἐνέργειές του, τὶς ὑποθέσεις του, κι' ἀκόμα τοῦ ἔδινε καὶ συμβουλές. Ἀξαφνα, ἀπὸ δυὸ χτήματα πού τοῦ ἐπρότειναν ν' ἀναλάβῃ, τὸν συμβούλευσε νὰ προτιμήσῃ ἐκεῖνο πού ἦταν στὴν Ἀττική, γιὰ νὰ μπορῇ νᾶρχεται στὴν Ἀθήνα συχνά, ἢ νὰ πηγαίνουν ἐκεῖ νὰ τὸν βλέπουν. Ὅλα αὐτά, ἐννοεῖται, μὲ ἀθωότητα, πού τὴν ἔβλεπε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Νάσος καὶ δὲν ἔβαζε κακὸ στὸ νοῦ του γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ Ὁρέστη. Ἡ Κατίνα ὅμως δὲν ἔπαυε νὰ τοῦ τὴν κακοσυσταίνῃ.

— Ὁ ἀδελφός μου, τοῦ ἔλεγε, ἔκαμε τρέλλα νὰ τὴν πάρῃ. Δὲν εἶνε καθόλου σοφὸ. Κυττάζει τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον. Στὰ κέντρα ἦταν σκάνδαλο. Τόσο πού ὁ καὶ μὲνος ἐκεῖνος ἀναγκάστηκε νὰ μὴ τὴν πηγαίνῃ πειὰ στὸν κόσμον.

— Παράξενο μοῦ φαίνεται, ἀντέλεγε ὁ Νάσος, γιατί ἐγὼ βλέπω πὼς τὸν ἀγαπᾷ.

— Ἐτσι τὸ κάνει, ἀπαντοῦσε ἡ Κατίνα. Εἶνε μεγάλη ὑποκρίτρια αὐτή. Ἀφ' ὅτου μάλιστα τὴν περιώρισε καὶ δὲν τὴν ἀφήνει νὰ ντύνεται χτυπητὰ, μοῦ φαίνεται πὼς τὸν ἔχει φούρκα καὶ θέλει νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

— Νὰ τὸν ἐκδικηθῇ; Πῶς;

— Ἐ, δὲν ξέρεις πὼς ἐκδικοῦνται τοὺς ἄνδρες τοὺς αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἢ γυναῖκες;

Ἐτσι, σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ θέλῃ, ὁ Νάσος μπήκε στὸ γοῦστο. Ἀν πραγματικῶς ἦταν τέτοια ἡ Εὐτυχία κι' ἂν, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνδρα τῆς, θὰ διάλεγε κάποιον, γιατί νὰ μὴν κάνῃ νὰ διαλέξῃ αὐτόν. Ἡ συγγένεια ἦταν μιὰ καλὴ πρόφασις καὶ πολλὰ μποροῦσε νὰ σκεπάσῃ. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ τὴν κυττάξῃ καὶ νὰ τῆς μιλᾷ ἀλλοιῶτικα παρὰ ὅπως τὴν κύτταζε καὶ τῆς μιλοῦσε ὡς τότε.

Ἡ Εὐτυχία δὲν κατάλαβε τίποτε. Ἐνόμιζε μόνο πὼς ὁ Νάσος, σὰν νὰ εἶχε μαντέψῃ πὼς μὲ τὸν ἄνδρα τῆς δὲν ἦταν τόσο εὐτυχισμένη, τῆς ἔδειχνε τώρα τὴ συμπόνια του, καί, σὰν συγγενὴς πάντα, προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ. Γι' αὐτό, τὴν πρώτη φορὰ πού ἐκεῖνος τὴ ρώτησε γιατί ὁ Ὁρέστης δὲν τὴν πηγαινέ στὸν κόσμον κι' ἂν τὴ στενοχωροῦσε αὐτό, δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τὸν πόνο τῆς:

— Ναί, τοῦ εἶπε, μὲ στενοχωρεῖ, πρὸ πάντων γιατί δείχνει πὼς δὲν μοῦ ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο μοῦ κάκοφαίνεται πού δὲν μ' ἀφήνει νὰ ντύνομαι σὰν ὅλες. Εἶνε παράξενος καὶ ζηλιάρης. Αὐτὸ ποτὲ δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ τὸν Ὁρέστη!

Κ' ἡ ἐκμυστηρεύσεις ἐξακολούθησαν. Ὅτι ἔκρυβε ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς, ἀπὸ τὶς ἀδερφές τῆς, ἡ Εὐτυχία τὸ ἐμπιστευόταν τώρα στὸν Νάσο.

(Ἀκολουθεῖ)

